

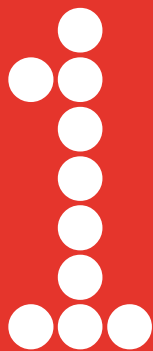
LA BICICLETA
GROGA

T À N D E M
edicions

Atrapats al laboratori

Gemma Pascual i Escrivà
Il·lustracions: Luis Demano





Temps era temps, en un turonet lluny de la ciutat vivia un ratolí anomenat Ferriolet. El que més li agradava a la nit era apagar la tele i asseure's al porxe ben prop de sa mare. Tocava el flabiol mentre observava la lluna, quieta en el cel, amb la cara enfarinada. Vora una bassa adormida hi havia, raucant, una granota i verdes canyes que es bellugaven fent un mig punt de sardana. La nit s'embolcallava amb un llençol de rosada i tremolava de fred la natura sota aquella flassada.

L'herbatge estava tot glaçat i al riu s'acarrossava l'aigua. La lluna, quieta en el cel, era un redolí de llanda i li queia el moc gota a gota.

—Pobra lluna refredada! —va exclamar la mare.

El Ferriolet va parar la música.

—I mare, què passa amb l'aigua que cau del cel?

—Que quan el cel plora, riu la terra.

—Riu perquè té molta set?

—Exacte!

—I mare, quan la Terra ja n'ha begut prou, què passa amb l'aigua que sobra?

—Doncs que va a parar a la mar.

—Però, mare, l'aigua de la mar és salada, i aquesta és dolça, com pot ser això?

—No t'he parlat mai del molinet de sal?

—No.

—És una història molt llarga.

—Explica-me-la, mare! Explica-me-la!

Si hi havia alguna cosa que agradava més al Ferriolel que asseure's al porxe i tocar el flabiol, era escoltar les històries de sa mare.

«Vet ací una vegada dos ratolins, el Siset i el Martí, que eren germans. Tots dos eren pescadors. El Siset era bo però molt pobre, només tenia una canya i una barca. El Martí era egoista i avar, tenia un vaixell i era molt ric. Feia dies que la pesca anava malament al Siset, tant que no tenia res per a omplir la panxa, així que va decidir anar a cal seu germà Martí, a demanar-li ajuda.



El Siset va eixir de casa del seu germà molt trist, no havia volgut ajudar-lo. Però, ves per on, es va trobar amb una ratolineta velleta que passava per la vora del camí.

—Què et passa?

—És queestic afamat i el meu germà no em vol ajudar.

I, de sobte, la vella es va traure un molinet de sota el davantal i el va oferir al pescador.

Ell el va observar molt atentament.

—Un molinet? Si no tinc res per a moldre —es va lamentar.

—Aquest molinet és màgic.

—Màgic? No veig cap botó per a moldre? Va a la llum o a piles?

—Si gires la maneta a la dreta i demanes un desig, et serà concedit. Quan vulgues que el molinet es pare, has de dir: “Gràcies, molinet, ja en tinc prou”. Després has de girar la maneta cap a l’esquerra. Però mai no digues a ningú per a què serveix ni com funciona el molinet.

El Siset va donar les gràcies a la velleta.

En arribar a sa casa, va obrir la nevera i va comprovar que era buida. Com que tenia molta gana, va decidir provar el molinet. Va girar la maneta cap a la dreta i els seus desitjos es van fer realitat. De colp i volta, per art de màgia, la nevera era farcida de tota classe d’aliments, fins i tot hi havia pastís de maduixa, que era el que a ell li agradava més. Com que en tenia prou, va girar la maneta cap a l’esquerra i va dir:

—Gràcies, molinet, ja en tinc prou.

El Siset es va fer molt ric i, com que tenia bon cor, repartia aquelles riqueses entre tots els veïns i veïnes.

En assabentar-se el seu germà, va anar a visitar-lo.

—Estimat germanet, com has aconseguit tantes riqueses?

El Siset recordava el que li havia dit la velleta, per això no li va dir res.

El Martí va decidir espïar-lo per descobrir el seu secret i va veure que el Siset agafava el molinet i deia:

—Molinet, mol una mica de diners. Vull reparar-los amb els pescadors que han perdut les seues barques a la tempesta.

I el Martí va esperar que el seu germà isquera de casa, va entrar i li va furtar el molinet.

Se'n va anar corrents al seu vaixell, i en un tres i no res es va fer a la mar. La seua intenció era aconseguir una bona pesca, però abans es va fer un bon esmorzar. Es va adonar que no tenia sal, així que va decidir provar amb el molinet.



—Vull sal, molinet! Mol!

El va girar cap a la dreta i el molinet va començar a moldre sal i més sal i més sal... Tanta, que va omplir a vessar la bodega i la coberta. I quan ja estava a punt de cobrir el pal major, el vaixell es va començar a afonar.

—Para't, molinet, no molgues!

Però el molinet seguia molent. No sabia que havia de girar cap a l'esquerra perquè es parara. I, és clar, ni li passava pel cap donar-li les gràcies! Finalment, el vaixell es va afonar, i juntament amb el vaixell també es va afonar el molinet, que sota l'aigua va continuar molent i molent sal. I, com que ningú no ha girat la maneta cap a l'esquerra, el molinet continua encara molent sal en el fons de la mar.»

—I és per això que l'aigua de la mar és salada, perquè el molinet encara mol.

El Ferriolet va quedar bocabadat amb la història de sa mare, sempre resolia tots els seus dubtes, sempre hi havia una història per a cada pregunta.

—Ara és hora d'anar a dormir.

Al Ferriolet li hauria agradat que sa mare li explicara una altra història, però va obeir i se'n va anar al llit. En un tres i no res la casa va quedar a les fosques, només il·luminada per la lluna enfarinada.

★★★

Quan la lluna enfarinada se'n va anar a dormir, va eixir el sol i es va fer l'hora d'anar a escola. El Galdric, el millor amic del Ferriolet, va anar a buscar-lo.

La mare va eixir al porxe a acomiadar-los, i com cada dia els va advertir:

—Aneu directes cap a l'escola pel camí de l'Om i no us entretingueu. No us acosteu a la carretera i aneu molt amb compte amb els humans, són molt perillosos.

El Ferriolet va fer a la mare un bes fugaç a la galta, va agafar la motxilla i el flabiol i va desaparèixer.



—Tots els dies la mateixa cançó, com si fórem uns xiquets menuts. Som uns ratolins grans i ja sabem què fem —va protestar el Ferriole, mentre seguia el seu amic Galdric.

Tant remugava el Ferriole que no es va adonar que havien abandonat el camí de l'Om i eren molt prop de la carretera.

—Galdric! Galdric! Per ací no podem anar!

—No t'entenc, acabes de dir que som ratolins grans! Aquest és el camí més curt per a anar a escola! —va replicar el Galdric.

—Sí, però la carretera és molt perillosa, està plena d'humans! I, a més a més, van amb cotxe!

—I què vols que ens facen? Que jo sàpia els humans ja fa molt de temps que no mengen ratolins!

I, abans que el Galdric acabara la frase, va veure que d'una furgoneta vella i desgavellada baixaven dos humans amb un sac a la mà. Per si de cas els humans havien tornat a incloure els ratolins en la seua dieta, els dos amics van arrancar

a córrer. Cadascun per un costat per a intentar despistar-los.

El Ferriolel va haver de valdre's de les cames i va córrer i córrer per escapolar-se d'aquells humans que l'acaçaven. Va perdre pel camí la motxilla i el flabiol, fins que no va poder més i el van atrapar. Estava molt espantat.

—Guaita com tremola el ratolí! —va dir un dels humans. Duia bigot i li faltava una dent.

—Quant creus que en traurem? —va preguntar l'altre humà, calb com el pom d'una porta.

—Una misèria!

De sobte es va fer tot fosc per al Ferriolel, va sentir que el pujaven a la camioneta desgavellada, sentia el tric-trac que feia. Van estar una bona estona fins a arribar a la ciutat. El Ferriolel podia sentir el bullici del trànsit i la remor de les veus dels humans. Finalment es van parar. Van caminar una mica, i van pujar a un ascensor. El Ferriolel va sentir el ding de la porta. Va pujar molt i molt alt. De colp i volta van obrir el sac i



va veure una llum blanca que el va encegar. No sabia on era, semblava un laboratori. Una humana vestida amb una bata blanca el va agafar i el va tancar en una gàbia.

—Només em porteu un ratolí escarransit? —va dir la humana als dos humans.

—N’hi havia dos, però un ha pogut fugir —va dir l’humà a qui faltava una dent.

La humana els va donar algunes monedes.

—Això és molt poc —va protestar el calb com el pom d’una porta.

—Massa i tot! Au, fora d’ací, tinc molta feina! —els va acomiadar la humana de molt males maneres.

El Ferriolel va intentar tranquil·litzar-se. Quan ho va fer, va poder veure que estava envoltat de companys, tots tancats en gàbies ben igual que ell. L’única cosa que el consolava era saber que el Galdric havia pogut escapolir-se.